

Bažnyčia Naujajame Testamente ir šiandien

Labiau nei bet kada turime paklausti savęs: Kodėl yra tiek daug įvairių bažnyčių ir bendruomenių? Naujasis Testamentas nemini katalikų, stačiatikių, liuteronų, evangelikų reformatų, baptistų, adventistų, sekmininkų ar kitų bažnyčių.

Norėdami rasti tinkamiausią atsakymą, pirmiausia patyrinėkime, ką Naujasis Testamentas sako apie bažnyčią ir, kaip ji turi atrodyti pagal Dievo valią.

(Kad išvengtume nesusipratimų: terminai bažnyčia ir bendruomenė mums reiškia vieną ir tą patį. Apie tai rašome pirmajame skyriuje „Terminas „Bažnyčia““.)

Turinys

- 1 Terminas „Bažnyčia“ (ekklezia)
- 2 Kaip atpažinti bažnyčią? (Jos bruožai)
  - 2.1 Bažnyčia yra šventa
  - 2.2 Vienybė bažnyčios viduje
  - 2.3 Broliška meilė
  - 2.4 Bažnyčia yra matoma
  - 2.5 Bažnyčia yra apaštališka
  - 2.6 Bažnyčia yra universali (katalikiška)
- 3 Santrauka ir išvados

1 Terminas „Bažnyčia“ (ekklezia)

Bažnyčios užuomazgų galima rasti jau Senajame Testamente, kur minima Dievo išrinktos tautos – žydų bendruomenė. Pakartoto įstatymo 7:6–8 skaitome:

nes tu esi VIEŠPAČIUI, savo Dievui, pašvęsta tauta. VIEŠPATS, tavo Dievas, išsirinko tave iš visų žemės tautų būti jo branginama tauta. Ne dėl to, kad būtumėte buvę gausesnė už bet kokią kitą tautą, VIEŠPATS pamilo jus ir išsirinko, nes jūs buvote skaičiumi mažiausi iš visų tautų. VIEŠPATS mylėjo jus ir laikėsi priesaikos, kurią buvo davęs tavo protėviams, VIEŠPATS išvedė jus galinga ranka ir atpirko tave iš vergijos namų, iš faraono, Egipto karaliaus, rankos.

Dievas išrinko kaip savo tautą tuos Abraomo palikuonis, kurie įtikėjo į vieną Dievą. Ši tauta, tikinčiųjų bendruomenė, skyrėsi nuo kitų tautų tuo, kad ji atsiribojo nuo stabmeldystės ir nuo viso, kas Dievo akyse netyra ir nešventa. Su didele kantrybe Dievas vedė savo tautą, siuntė pranašus ir teisėjus, kurie nepailsdami skatino žydus atsiversti ir paklusti Dievui. Jis vedė ir “nešė” savo tautą, kol atėjo laikas pasiųsti Mesiją, Dievo tarną, kuris turėjo nešti šviesą iki žemės pakraščiu (taip pat ne žydams).

Dabar tvirtai nusprendė VIEŠPATS, kuris mane padarė savo tarnu dar motinos iščiose, kad jam parvesčiau Jokūbą, kad Izraelis pas jį būtų surinktas. Aš pagerbtas VIEŠPATIES akyse, mano Dievas mano jėga!“ „Per maža, sako jis, tau būti mano tarnu, prikelti Jokūbo gimines ir sugrąžinti Izraelio likutį. Aš padarysiu tave ir tautų šviesa, kad mano išganymas pasiektų žemės pakraščius.“ (Izaijo 49:5-6)

Pirmieji krikščionys matė šios pranašystės išsipildymą. Jie suprato, kad dabar jie tapo nauja Dievo tauta, Jėzaus suvienyta (iš žydų ir nežydų) bendravimui su Juo ir Tėvu. Jėzus tai išreiškė Jono 10:16 sakdamas, kad avys iš kitos avidės (nežydai) prisijungs prie šios avidės (žydų) ir bus viena kaimenė (viena Dievo tauta):

Ir kitų avių dar turiu, kurios ne iš šios avidės; ir jas man reikia atvesti; jos klausys mano balso, ir bus viena kaimenė, vienas ganytojas. (Jono ev. 10:16)

Naujajame Testamente tikinčiųjų susibūrimui, bendruomenei išreikšti vartojamas graikiškas terminas – ekklesia, kuris kilo iš Ek-Kaleo, reiškiančio „pašaukti“ arba „išsirinkti ką nors iš kitų“. Dievas nori kiekvieną žmogų pakviesti į amžiną bendravimą su Juo. Per Jėzų šis kvietimas pasiekė visus. Iš tų, kurie priėmė Jėzų kaip pažadėtą Gelbėtoją ir nusprendė juo sekti, susikūrė bažnyčia, Dievo iš pasaulio pašauktųjų bendruomenė.

Lietuviškos Biblijos vertimuose, žodį „eklesia“ K.Burbulis verčia „bažnyčia“, Č.Kavaliauskas – kai kur „bažnyčia“, kai kur „bendrija“, „bendruomenė“, „bendruomenės susirinkimas“^[1]. Kadangi originaliame (graikiškame) tekste vartojamas tik vienas žodis „eklesia“, todėl savo rašinyje visur vartojame tik vieną terminą – „bažnyčia“.

Bažnyčios nariams priklauso visi tie, kurie priėmė Dievo kvietimą į Jo karalystę ir šlovę (1 Tesalonikiečiams 2:12). Evangelijos dėka krikščionys tapo Viešpaties Jėzaus Kristaus garbės dalininkais (2 Tesalonikiečiams 2:14).

Anot apaštalo Petro, krikščionys –“ išrinktoji giminė, karališkoji kunigystė, šventoji tauta, įsigytoji liaudis, pašaukta išgarsinti šlovingus darbus to, kuris pašaukė juos iš tamsybių į savo nuostabią šviesą“ (1 Petro 2:9,10). Šie žodžiai rodo, kaip Paulius, Petras ir jų tikėjimo broliai buvo sąmoningi apie šį atsakingą pašaukimą, galiojantį visiems, per sekimą Jėzumi tapusiems Dievo vaikais ir sudarantiems Bažnyčią.

✠ 2 Kaip atpažinti bažnyčią? (Jos bruožai)

... Ir visa jam (Jėzui) palenkė po kojų, o jį patį pastatė viršum visko, kad būtų galva Bažnyčios, kuri yra jo Kūnas, pilnatvė to, kuris visa visur pripildo. (Efeziečiams 1:22-23)

Naujojo Testamento Bažnyčia – tai Jėzaus kūnas, Dievo pilnatvė, todėl ji turėtų atspindėti Dievo charakterį. Kaip Jis yra šventas, taip ir ji (bažnyčia) yra šventa, kaip Jis yra vienas, taip bažnyčia yra viena ir vieninga, kaip Jis yra meilė, taip ir ji „statoma“ per meilę. Dievas yra tiesos šaltinis, todėl ir Jo bažnyčia yra tiesos stulpas ir atrama (1 Timotiejui 3:15), tvirtai besilaikanti vieną kartą visiems laikams perduoto apaštalu mokymo.

Šv. Raštas sako, kad Dievas yra šviesa (1 Jono 1:5). Bažnyčia taip pat turi būti šviesa pasauliui:

Jūs pasaulio šviesa. Neįmanoma nuslėpti miesto, kuris pastatytas ant kalno. (...) Taip tešviečia ir jūsų šviesa žmonių akivaizdoje, kad jie matytų gerus jūsų darbus ir šlovintų jūsų Tėvą danguje. (Mato ev. 5:14,16)

Bažnyčia – tai matoma Dievo meilės ir malonės išraiška, glaudžiai jungianti amžinybei tuos žmones, kurie patiki save Dievui.

Taigi, dabar kviečiame giliau panagrinėti aukščiau minėtus teiginius.

✚ 2.1 Bažnyčia yra šventa

Pirmame Petro laiške (1 Petro 1: 14–16) Petras rašo:

Kaip klusnūs vaikai, daugiau nepasiduokite ankstesnėms savo neišmaningumo laikų aistroms. Šventas yra tasai, kuris jus pašaukė, tad ir jūs patys tapkite šventi visu savo elgesiu, kaip parašyta: „Būkite šventi, nes aš esu šventas“.

Žemiau pateiktos eilutės rodo, kaip krikščionys suprato šventumą: atsižadėti ankstesnio senojo žmogaus gyvenimo būdo, valdomo apgaulingų geismų ir pradėti naują gyvenimą paklūstant Dievo valiai.

...privalu atsižadėti ankstesnio senojo žmogaus gyvenimo būdo, žlugdančio apgaulingais geismais, atnaujinti savo proto dvasią, apsivilkti nauju žmogumi, sutvertu pagal Dievą teisume ir tiesos šventume. (Efeziečiams 5:21–24)

Todėl bažnyčios šventumas kyla iš kiekvieno bažnyčios nario stengimosi gyventi pagal Dievo valią, kaip parašyta minėtose eilutėse. Taip pat Jėzaus begalinio atsidavimo tikslas – šventa ir tyra bažnyčia, kaip rašo Paulius Efeziečiams 5:25–27:

...kaip ir Kristus mylėjo Bažnyčią ir atidavė už ją save, kad ją pašventintų, nuplaudamas valančiu vandeniu per žodį, kad padarytų sau garbingą Bažnyčią, neturinčią jokios dėmės nei raukšlės, nei nieko tokio, bet šventą ir nesuteptą.

Kad Bažnyčia priklauso Dievui ir mes esame atsakingi už jos šventumą išreikšta 1 Korintiečiams 3:16–17

Argi nežinote, kad jūs esate Dievo šventykla ir jumyse gyvena Dievo Dvasia? Jei kas Dievo šventyklą niokoja, tą Dievas suniokos, nes Dievo šventykla šventa, ir toji šventykla tai jūs!

Todėl visos bažnyčios atsakomybė yra rūpintis, kad kiekvienas jos narys norėtų gyventi Dievo garbei. Tokios atsakomybės nešimas įmanomas per brolišką meilę: kasdieninę pagalbą ir atsidavimą vienas kitam, per bendravimą ir iš jo kylantį gilų dvasinį tarpusavio ryšį:

Žiūrėkite, broliai, kad kurio jūsų širdyje neužsimegztų netikėjimo piktybė, atitolinanti nuo gyvojo Dievo. Verčiau raginkite vieni kitus kasdien kol dar tebėra šiandien, kad kurio iš jūsų neužkietintų nuodėmės klasta. (Hebrajams 3:12,13)

Kas nori pasilikti arba pasilieka nuodėmėje, suardo buvimo kartu pagrindą ir tai rodo, kad jo gyvenimo nevaldo meilė Dievui ir tikėjimo broliams bei seserims. Jėzus davė Bažnyčiai autoritetą tokiu atveju

nutraukti bendravimą su juo, kad jis dar labiau neužkietėtų nuodėmėje ir saviapgaulėje, bet atsiverstų ir pasikeistų:

Jeigu tavo brolis tau nusikalstų, eik ir bark jį prie keturių akių. Jeigu jis paklausys, tu laimėjai savo brolių. O jei nepaklausytų, pasiimk su savimi dar vieną ar du, kad visa byla remtųsi dviejų ar trijų liudytojų parodymais. Jeigu jis ir jų nepaklausytų, pranešk Bažnyčiai. O jei nepaklus nė Bažnyčiai, tebūnie jis tau kaip pagonis ir muitininkas. (Mato ev. 18:15-17)

Jei Bažnyčia ką nors išskiria iš savo tarpo, tai su tikslu, kad ji išliktų ir kad nuodėmė neplistų ir neprapuldytų kitų. Jei nuodėmė toleruojama, ji plečiasi kaip raugas. Apaštalas Paulius perspėja 1 Korintiečiams 5:6:

(...) Argi nežinote, jog truputis raugo suraugina visą maišymą?

Jei Bažnyčia neišskiria nuodėmiaujančio, nenorinčio atsiversti nario, tai rodo jos abejingumą, o ne gailestingumą.

Taip pat laiške Hebrajams 12:14-15 perspėjama dėl nuodėmės žalingumo Bažnyčioje:

Siekite santaikos su visais, siekite šventumo, be kurio niekas neregės Viešpaties. Žiūrėkite, kad kas nors nenustotų Dievo malonės, kad kokia karti žalinga šaknis neišleistų daigų ir daugelis ja nesusiterštų...

Dievas nori turėti sau šventą tautą, kuri, Jo malonės vedama, auga gerais darbais ir taip šlovina savo Viešpatį ir Gelbėtoją bei laukia Jo atėjimo:

Išganingoji Dievo malonė pasirodė visiems žmonėms ir moko mus, kad, atsisakę bedievytės ir pasaulio aistrų, santūriai, teisingai ir maldingai gyventume šiame pasaulyje, laukdami palaimintosios vilties ir mūsų didžiojo Dievo bei Gelbėtojo Jėzaus Kristaus šlovės apsireiškimo. Jis atidavė save už mus, kad išpirktų mus iš visokių nedorybių ir sau nuskaistintų tautą, uolią geriems darbams. (Titui 2:11-14)

✚ 2.2 Vienybė bažnyčios viduje

Ne tik už juos aš meldžiu, bet ir už tuos, kurie per jų žodį mane įtikės: tegul visi bus viena! Kaip tu, Tėve, manyje ir aš tavyje, tegul ir jie bus viena mumyse, kad pasaulis įtikėtų, jog tu esi mane siuntęs. Ir tą šlovę, kurią esi man suteikęs, aš perdaviau jiems, kad jie būtų viena, kaip mes esame viena: aš juose ir tu manyje, kad jie pasiektų tobulą vienybę ir pasaulis pažintų, jog tu esi mane siuntęs ir juos myli taip, kaip mane mylėjai. (Jono ev. 17:20-23)

Iš šios Jėzaus maldos aišku, kaip svarbi Jam buvo vienybė ne tik tarp apaštalu, bet ir tarp tų, kurie per juos taps krikščionimis. Iš šių eilučių matyti, kad bendravimas su Jėzumi ir jo Tėvu veda mus į vienybę. Vedami Jėzaus dvasios, visi vieningai galime atpažinti Dievo valią įvairiuose tikėjimo ir gyvenimo klausimuose. Vienintelė sąlyga yra, kad kiekvienas tikintysis visame kame noriai paklustų Dievui. Kiekvienas krikščionis turi nepailstamai stengtis, kad Bažnyčia išliktų vieninga.

Tikintieji kviečiami būti vienybėje, taip pat kitose Naujojo Testamento eilutėse, kaip pavyzdžiui, čia:

Broliai, Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu maldauju jus, kad visi vienaip sutartumėte ir pas jus nebūtų susiskaldymų, kad būtumėte vienos dvasios ir vienos minties. (1 Korintiečiams 1:10)

Iš Pauliaus žodžių aišku, kad jis neklaba apie vienybę tik pagrindiniuose krikščioniško mokymo punktuose, kaip kad visi " tiki Jėzų kaip savo Gelbėtoją...: Visas Krikščionių gyvenimas ir mokymas turi būti persmelktas gilios dvasinės vienybės, kaip rašoma Efeziečiams 4:3-6:

...uoliai sergėkite Dvasios vienybę taikos ryšiu. Vienas kūnas ir viena Dvasia, kaip ir esate pašaukti į vieną savo pašaukimo viltį. Vienas Viešpats, vienas tikėjimas, vienas krikštas. Vienas Dievas ir Tėvas visiems, virš visų, per visus ir visuose.

Dvasinė vienybė tarp krikščionių buvo savaimė suprantamas dalykas, todėl krikščionys labai stengėsi ją išsaugoti. Ji buvo ir yra matoma jau čia žemėje, nes kaip kitaip ji galėtų būti ženklui pasauliui. Atsivertimas į Dievą veda prie esminio mąstymo pakeitimo – nesileisti būti vedamiems kūniškų (nuodėmingų ir egoistiškų) norų, bet Dievo Dvasios, kuri ne tik parodo mums Dievo valią, bet ir kuria vienybę. Kai, tarp tų, kurie save vadina krikščionimis, vienybės nėra, tai rodo, kad yra kliūčių Dievo Dvasiai veikti.

Bažnyčioje augama vienybėje, kaip tai matome iš Efeziečiams 4:11-14

Tai jis paskyrė vienus apaštalais, kitus pranašais, eangelistais, ganytojais ir mokytojais, idant aprūpintų šventuosius tarnystės darbui, Kristaus Kūno ugdymui, kol visi pasieksime tikėjimo vienybę ir Dievo Sūnaus pažinimą, tapsime tikrais vyrais pagal Kristaus pilnatvės amžiaus saiką, kad nebebūtume maži vaikai, siūbuojami ir nešiojami bet kokio mokymo vėjelio, žmonių apgaulės, jų gudrumo, vedančio į klystkelius.

Vienybė, kurios turi siekti visi, nėra kažkas, kas bus realizuota tik danguje. Minėtos eilutės parodo, kad Jėzus suteikė bažnyčiai įvairių dvasinių tarnysčių, kuriomis krikščionys tarnauja Kristaus kūno ugdymui, **vienybės kūrimui, kad kiekvienas galėtų greitai atpažinti ir atmesti klaidingus mokymus**

⚓ 2.3 Broliška meilė

Aš jums duodu naują įsakymą, kad jūs vienas kitą mylėtumėte: kaip aš jus mylėjau, kad ir jūs taip mylėtumėte vienas kitą! Iš to visi pažins, kad esate mano mokiniai, jei mylėsite vieni kitus. (Jono ev. 13:34-35)

Meilei tarp krikščionių Jėzus teikė didelę reikšmę. Krikščionys (jo mokiniai) bus atpažinti, jei jie seks jo meilės pavyzdžiu. O ką tai reiškia praktiškai?

Jėzaus atsidavimas labiausiai išryškėja jo pasiruošime mirti ant kryžiaus, tačiau jis taip pat aiškiai matomas per visą jo gyvenimą. Savo tarnystės žemėje metu jis visada buvo ten, kur buvo jo mokiniai ir žmonės, kurie norėjo jo klausyti. Vienas pasakojimas Morkaus evangelijoje leidžia trumpai pažvelgti į Jėzaus pasiukojimą kasdienybėje:

O jis tarė jiems: „Eikite sau vieni į negyvenamą vietą ir truputį pailsėkite“. Mat daugybė žmonių ateidavo ir išeidavo, ir jiems nebūdavo kada nė pavalgyti. Taigi jie išplaukė

valtimi į negyvenamą nuošalią vietą. Žmonės pastebėjo juos išplaukiant, ir daugelis tai sužinojo. Iš visų miestų žmonės subėgo tenai pėsti ir net pralenkė mokinius. Išlipęs į krantą, Jėzus pamatė didžiulę minią, ir jam pagailo žmonių, nes jie buvo tarsi avys be piemens. Ir jis pradėjo juos mokyti daugelio dalykų. Dienai baigiantis, prisiartino prie jo mokiniai ir prašė: „Ši vietovė tuščia, ir jau vėlyvas metas. (Morkaus ev. 6:31–34)

Mokiniai patyrė, kaip nesavanaudiškai Jėzus mylėjo. Savo pasiaukojimui nenustatė ribų, bet visame kame buvo nukreiptas į vieną tikslą – išgelbėti žmones. Po sekminių, sekdami šiuo pasiaukojimo pavyzdžiu, krikščionys pradėjo dalintis savo gyvenimu vienas su kitu ir taip kasdien praktiškai mylėti brolius. Apaštalų darbų pirmuosiuose skyriuose yra apie tai tiksliau aprašyta. Ką mes šiandien patiriame tariamose bažnyčiose, yra toli nuo tokio pasišventimo. Tokio bendravimo, kuris apsiriboja tik bendru renginių ir keletos laisvalaikio veiklų lankymu, negalima pavadinti meile. Jonas aiškiai rašo: „Kas nemyli, pasilieka mirtyje“, taip pat:

Mylimieji, mylėkime vieni kitus, nes meilė yra iš Dievo. Kiekvienas, kuris myli, yra gimęs iš Dievo ir pažįsta Dievą. Kas nemyli, tas nepažino Dievo, nes Dievas yra meilė. (1 Jono laiškas 4,7–8)

Meilė – Jėzaus atsidavimo mums vaisius, kaip Jonas rašo:

Mes žinome, jog iš mirties esame persikėlę į gyvenimą, nes mylime brolius. Kas nemyli, tas pasilieka mirties glėbyje. Kuris nekenčia savo brolio, tas žmogžudys, o jūs žinote, kad joks žmogžudys neturi amžinojo gyvenimo, jame pasiliekančio. Mes iš to pažinome meilę, kad jis už mus paguldė savo gyvybę. Ir mes turime guldyti gyvybę už brolius. (1 Jono laiškas 3:14–16)

Kas nepasiruošęs savo gyvenimo atiduoti broliams, nėra Jėzaus mokiny. Broliška meilė yra taip pat skiriamasis ženklas, kad tas žmogus priėmė išgelbėjimą.

Taigi, ne „galingi“ pamokslai, stebuklai, demonų išvarinėjimas ar pan. yra krikščionių skiriamieji ženklai. Tiems, kurie savo priklausomybę Jėzui sieja su tokiais dalykais, reikėtų priminti šiuos Jėzaus žodžius:

Daugelis man sakys, anai dienai atėjus: ‚Viešpatie, Viešpatie, argi mes nepranašavome tavo vardu, argi neišvarinėjome demonų tavo vardu, argi nedarėme daugybės stebuklų tavo vardu?!‘ Tuomet jiems pareikšiu: ‚Aš niekuomet jūsų nepažinojau. Šalin nuo manęs, jūs nedorėliai!‘ (Mato ev. 7:22–23)

Paskaitykite taip pat „[Neteisk, bet įvertink su meile](#)“

⚓ 2.4 Bažnyčia yra matoma

Vienas iš klaidingų mokymų, paplitusių tarp religinių grupių, yra „nematoma bažnyčia“. Jie teigia (trumpai sakant), kad „tikrai tikintys“ krikščionys yra išsibarstę įvairiose religinėse organizacijose. Jie sudaro nematomą bažnyčią, kuri bus surinkta danguje kaip matoma bažnyčia tik tada, kai Jėzus vėl sugrįš. Jie mano, kad čia, žemėje, negali būti „tobulos bažnyčios“. Tačiau iš Naujojo Testamento matome, kad bažnyčia buvo ir turi būti matomas liudijimas pasauliui. Tai nereiškia, kad ji visu kuo buvo tobula. Tais laikais taip pat buvo daug problemų ir iššūkių, kuriuos bažnyčia turėjo įveikti su Dievo pagalba, galia ir vedimu. Vis dėl to, ji nebuvo keleto tikinčiųjų ir daugelio nominalių krikščionių mišinys. Apaštalu darbuose 2:44-47 randame:

Visi tikintieji laikėsi drauge ir turėjo visa bendra. Nuosavybę bei turtą jie parduodavo ir, ką gavę, padalydavo visiems, kiek kam reikėdavo. Jie kasdien sutartinai rinkdavosi šventykloje, o savo namuose tai vienur, tai kitur laužydavo duoną, su džiugia ir tauria širdimi drauge vaišindavosi, garbindami Dievą, ir buvo visų žmonių mylimi. O Viešpats kasdien didino jų būrį tais, kurieėjo į išganymą.

Toliau:

Per apaštalu rankas darėsi žmonėse daug ženklų ir stebuklų. Visi jie vieningai rinkdavosi Saliamono stoginėje. Niekas kitas neišdrįsdavo prie jų prisidėti. Žmonės juos labai gerbė. Ir nuolat augo būrys vyrų ir moterų, įtikėjusių Viešpatį.
(Apaštalu darbai 5:12-14)

„Viešpatį įtikėti“ tais laikais nereiškė būti pakrikštytu kūdikystėje, apsilankyti sekmadienio pamaldose ir daugiau ar mažiau laikytis krikščioniškų dorybių. Tai reiškė gilų gyvenimo ir įsitikinimų pasikeitimą pagal Jėzaus mokymą ir tai aiškiai matėsi veiksmuose, elgesyje, kalboje. Kas nesutiko su krikščioniškais įsitikinimais, nedrįso prisijungti prie bažnyčios.

Paulius matė didelį skirtumą tarp krikščionių ir visų kitų:

Nevilkite svetimo jungo su netikinčiais. Kas gi bendra tarp teisumo ir nuodėmės? Arba kas bendra tarp šviesos ir tamsos? Kaipgi galima gretinti Kristų su Beliaru arba tikintį su netikinčiu? Ir kaip suderinti Dievo šventovę su stabais? Juk mes esame gyvojo Dievo šventovė, kaip Dievo pasakyta: Aš apsigyvensiu tarp jų ir ten vaikštinėsiu; aš būsiu jų Dievas, o jie bus manoji tauta. Todėl: Išėikite iš jų ir atsiskirkite, – sako Viešpats, – ir nelieskite netyrų daiktų. Tuomet aš jus priimsiu ir būsiu jums tėvas, o jūs būsite man sūnūs ir dukterys, – taip sako visagalis Viešpats. (2 Korintiečiams 6:14-18)

Bažnyčia – viltis visiems, kurie ieško Dievo ir Jį myli. Ji bus viltimi, jei šviesa ir tamsa, teisingas ir klaidingas mokymas, tikėjimas ir religiškumas, paklusnumas ir nuodėmės sumenkinimas (nerimtas žiūrėjimas į ją) ir t.t. bus aiškiai atskirti vienas nuo kito. Todėl Paulius ragina atsiskirti ir neliesti nieko, kas netyra, kad Dievas būtų mūsų Tėvu. Tai irgi susiję su pasiruošimu atsiskirti nuo žmonių, kurie, nežiūrint didelės Dievo ir bažnyčios pagalbos, laikosi nuodėmės:

Aš jums rašiau savo laiške, kad nebendrautumėte su ištvirkėliais. Suprantama, ne su visais šio pasaulio ištvirkėliais, gobšais, plėšikais ar stabmeldžiais, nes tada reikėtų pasitraukti iš šio pasaulio. Bet aš jums rašiau, kad nebendrautumėte su tuo, kuris vadinasi broliu, o yra ištvirkėlis, gobšas, stabmeldys, keikūnas, girtuoklis ar plėšikas. Su

tokiu nesėskite už vieno stalo! Kam man teisti ne mūsų? Argi ir jūs ne savuosius teisiate? Tuos, kurie ne mūsų, Dievas teis. Pašalinkite piktadarį iš savo pačių tarpo. (1 Korintiečiams 5:9-13)

Mes negalime ir neturime išeiti iš pasaulio. Mokykloje, darbe ar kur kitur esame apsupti žmonių, turinčių kitokią nuomonę apie tikėjimą nei mes randame Biblijoje, arba Dievas jiems visiškai nesvarbus. Jiems turėtume būti šviesa (Mato ev. 5:14-16). Iš mūsų žodžių ir darbų jie turėtų matyti, kas ir koks yra mūsų Viešpatis. Tačiau situacija tų, kurie nuodėmiauja bažnyčioje yra kitokia. Bažnyčioje negali ilgiam laikui pasilikti tokie, kurie gyvena nuodėmėje arba nori laikytis nebiblijinio mokymo. Tik taip ją galima atskirti nuo pasaulio. Ji turėtų būti vieta, kur viešpatauja meilė ir dėkingumas Dievui ir į kurią Dievas galėtų atvesti visus ieškančius Jo ir Tiesos.

✠ 2.5 Bažnyčia yra apaštališka

pastatyti ant apaštalų ir pranašų pamato, turintys kertiniu akmeniu patį Kristų Jėzų, ant kurio darniai auga visas pastatas, tampantis šventykla Viešpatyje, ... (Efeziečiams 2:20-21)

Kai kalbame apie bažnyčios apaštališkumą, turime omeny, kad bažnyčia savo mokymu ir praktika lieka ištikima apaštalų mokymui ir gyvenimui (kaip randame Naujajame Testamente). Jėzus patikėjo savo mokymą apaštalamis, savo mokiniais. Iš jų gavome apaštališką tradiciją, Kristaus mokymą. Ši tradicija užrašyta Naujajame Testamente ir viską, kas nuo jos nukrypsta, turime atmesti.

Kas tik peržengia ribą ir nesilaiko Kristaus mokslo, neturi Dievo. Kas laikosi mokslo, tas turi ir Tėvą, ir Sūnų. Jei kas ateina pas jus ir neatsineša šitokio mokslo, to nepriimkite į namus ir nesveikinkite, nes kas jį sveikina, dalyvauja jo piktuose darbuose. (2 Jono laiškas 9-11)

Apie pirmąją bažnyčią galime rasti, kad ji tvirtai laikėsi apaštalų mokymo (Apaštalų darbai 2:42), nes apaštalai pirmieji gavo Jėzaus įgaliojimą nešti jo mokymą pasauliui:

Tad eikite ir padarykite mano mokiniais visų tautų žmones, krikštydami juos vardan Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios, mokydami laikytis visko, ką tik esu jums įsakęs... (Mato ev. 28:19-20)

Apaštalai įvykdė šį pavedimą ir taip daug žmonių tapo Jėzaus mokiniais, o šie, savo ruožtu, kvietė kitus sekti Jėzumi. Šis pavedimas galioja visiems krikščionims, tačiau pagrindą Jėzaus mokymo skleidimui davė apaštalai, kurie viską gavo tiesiogiai iš jo. Tai pat Paulius, Biblijoje priskiriamas prie apaštalų, kovojo už originalaus apaštalų mokymo išsaugojimą. Jis rašė Timotiejui, kad patikimi žmonės turi toliau perduoti tai, ką iš jo girdėjo:

Taigi tu, mano sūnau, stiprėk Kristaus Jėzaus malone ir, ką esi iš manęs girdėjęs prie daugelio liudytojų, perduok patikimiems žmonėms, kurie sugebės ir kitus mokyti. (2 Timotiejui 2:2)

Taip pat iš laiško Galatams matyti, kaip jis smerkia kiekvieną nukrypimą nuo evangelijos:

Aš stebiuosi, kad jūs nuo to, kuris pašaukė jus Kristaus malone, taip greitai persimetate

prie kitos evangelijos, nors iš tikro kitos nėra, o yra tik jus klaidinantys žmonės, kurie nori iškreipti Kristaus Evangeliją. Bet nors ir mes patys ar angelas iš dangaus imtų jums skelbti kitokią evangeliją, negu esame jums paskelbę, – tebūnie prakeiktas! (Galatams 1:6–8)

Šie žodžiai galioja mums šiandien lygiai taip pat, nors praėjo jau 2000 metų. Kas tuomet buvo skelbiama, kaip teisingas mokymas, taip pat ir šiandien lieka teisingu mokymu. Lygiai taip, kaip nesikeičia pats Dievas, nesikeičia ir Tiesa. Jei gyvojo Dievo bažnyčia yra Tiesos stulpas ir atrama (1 Timotiejui 3:15) tai rodo, kokią didelę svarbą ji turi ir kaip uoliai turėtume stengtis išlaikyti apaštališką mokymą, kuris buvo perduotas vieną kartą visiems. Tam ir esame skatinami Judo laiške 3 eilutėje:

Mylimieji, aš labai norėjau parašyti jums apie bendrąjį mūsų išganymą ir jaučiu reikalą rašyti jums raginimą, kad kovotumėte už tikėjimą, vieną kartą visiems laikams duotą šventiesiems.

Trumpai norėtume užsiminti apie katalikų bažnyčios pretendavimą į apaštališką paveldą (sukcesiją). Ši sąvoka reiškia, kad Romos vyskupas kaip Romos katalikų bažnyčios galva (popiežius) paveldi savo poziciją pagal nepertrauktą vyskupų liniją, kuri prasideda tariamai pirmuoju Romos vyskupu, apaštalu Petru. Apie tai rašo katalikų bažnyčios istorikas Norbertas Broksas (Norbert Brox 1935–2006) savo knygoje „Senovės bažnyčios istorija“ (vokiškai „Kirchengeschichte des Altertums“):

Ir galiausiai, kalbant apie visų Romos vyskupų seką nuo Petro, tai nors Irenėjus ir turi tokių jų vardų sąrašą, tačiau jis buvo sudarytas tik antajame amžiuje ir remiasi teologinėmis idėjomis, o ne istoriniais tyrinėjimais.

Pasilikimas apaštališkoje tradicijoje mums reiškia, kad mūsų tikėjimo turinys atitinka biblijinį mokymą, o ne tikėjimą į apaštališką paveldą, paremtą abejotinais vyskupų sąrašais.

✚ 2.6 Bažnyčia yra universali (katalikiška)

Termino „katalikiškas“ nerandame Naujojo Testamento raštuose. Kadangi jis vartojamas Apaštalų ir Nikėjos-Konstantinopolio tikėjimo išpažinimuose, norėtume išsamiau panagrinėti jo reikšmę.

Nuo antrojo amžiaus pradžios bažnyčia yra vadinama „katalikiška“. Šis žodis kyla iš graikiško žodžio katholike ir reiškia „universali“ arba „visiems galiojanti“. Tai atitinka Jėzaus žodžius Mato ev. 28:18–20:

Tuomet prisiartinęs Jėzus prabilo: „Man duota visa valdžia danguje ir žemėje. Tad eikite ir padarykite mano mokiniais visų tautų žmones, krikštydami juos vardan Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios, mokydami laikytis visko, ką tik esu jums įsakęs. Ir štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos“.

Visos tautos kviečiamos laikytis visų Jėzaus žodžių. „Apaštalų susirinkime“ Jokūbas irgi kalbėjo apie „tautą išrinktą iš pagonių“ (Apaštalų darbai 15:14).

Kadangi bažnyčia sudaryta iš žmonių, kurie per Jėzų įgijo naują gyvenimą, joje realizuojasi tai, ką Paulius rašė Kolosiečiams 3:11 ir Galatams 3:28:

Čia jau nebėra nei graiko nei žydo, nei apipjaustyto nei neapipjaustyto, nei barbaro nei

skito, nei vergo nei laisvojo, bet visa ir visuose – Kristus. (Kolosiečiams 3:11)

Nebėra nei žydo, nei graiko; nebėra nei vergo, nei laisvojo; nebėra nei vyro, nei moters: visi jūs esate viena Kristuje Jėzuje! (Galatams 3:28)

Kristus yra viskas visuose, todėl ši „katalikiška“ bažnyčia yra viena. Visais laikais, nuo apaštalu iki Viešpaties Jėzaus sugrįžimo, visose vietose nuo Jeruzalės iki pačių nuošaliausių žemės rutulio vietų, bažnyčia turi tą patį mokymą ir tą pačią meilę. Tai atitinka Vincento iš Lerins (Vicente de Lerins mirė iki 450 m.) žinomą termino „katalikiškas“ apibrėžimą:

„Panašiai, pačioje katalikiškoje bažnyčioje turi būti sutelktas visas rūpestis, kad laikytumėmės tokio tikėjimo, kurio visi, visur, visada laikėsi. Nes būtent tai ir yra tikroji katalikybė.“ (Commonitorium 2 skyrius)

Taigi, jei religinė grupė, vadinanti save bažnyčia, moko tai, kas nebuvo visų, visur, visada tikėta, tai yra, ko bažnyčia nemokė nuo pradžios, **ji nėra katalikiška, net jei šis žodis įtrauktas į jos oficialų pavadinimą.**

Bažnyčia tampa universali ne plėsdama hierarchinę struktūrą pasaulyje, bet per kiekvieno nario paklusnumą Dievui ir Šventosios Dvasios vedimui.

✠ 3 Santrauka ir išvados

Iš Naujojo Testamento matome, kaip pirmieji krikščionys suprato bažnyčią. Ji nebuvo žmonių įkurta ir hierarchijos palaikoma organizacija, kur organizuojami renginiai, paskaitos. Bažnyčios skiriamieji ženklai yra: krikščioniška tarpusavio meilė, gili vienybės siekimas, bendra kova už šventą gyvenimą ir tvirtas apaštalu mokymo laikymąsis.

Dievas tapo žmogumi Jėzaus asmenyje, kad atvertų mums akis pamatyti mūsų gyvenimą Jo akivaizdoje. Per Jėzų matome Dievo didelį norą, kad mes atsigręžtume į Jį ir Jis atleistų mūsų kaltes bei dovanotų amžiną gyvenimą. Per meilę, vienybę ir šventumą bažnyčioje jau dabar galime patirti gyvenimo su Dievu amžinybėje džiaugsmą.

Bažnyčios bruožai kyla iš kiekvieno krikščionio pasišventimo tarnauti Dievui ir atvirumo Jo Dvasios vedimui.

El.pašto adresas*

Žinutė:*

Pasi?sti

Išnašos:

1. lietuviškas žodis „Bažnyčia“ greičiausiai kilo iš slaviško žodžio (bltr. ar sen. lenkų božnica „Dievo namai“)

© 2022 www.krikscionys.info - All rights reserved.

Cituojamos eilutės, jei nenurodyta kitaip, iš Rubšio ir Kavaliausko Biblijos. Mes sutinkame su nuorodomis į mūsų svetainę. Šios

svetainės turinys gali būti platinamas ar spausdinamas nepakeistos, pilnos formos. Bet koks kitoks turinio platinimas neleidžiamas be www.krikscionys.info raštinio leidimo